ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

MAYIS 968 - YIL 7 - SAYI

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

ÇOCUK Bahçeleri

NURAN D. ŞENER

Çocuklar toplumun en değerli varlıklarıdır. Çocuklar için yapılan her şey güzeldir, değerlidir. Çocuk bahçeleride bir şehrin süsüdür, güzelliğidir.

Çocuklar, toz, toprak içinde oynamaktan ve nakil araçlarının tehlikesinden kurtaran çocuk bahçeleri, şehirlerin en büyük ihtiyaçlarının yanında gelir. Bir şehirde çocuk bahçeleri ne kadar çoksa, oranın çocukları o kadar mutlu demektir.

Bu gerçeği çok iyi anlayan İstanbul Park ve Bahçeler Müdürlüğü 1960 yılından beri çocuk bahçeleri tanzimini önemle ele almıştır. Önceki yıllarda 2-3 çocuk bahçesi açılırken bu tarihten sonra Park ve Bahçeler müdürlüğü, her yıl 12 çocuk bahçesi tanzimini proğramına dahil etmiştir. Bugün İstanbul'da 99 çocuk bahçesi vardır. 1968 proğramının tatbikiyle bu sayı yüzonu bulacaktır.

Çocuk dünyasına hayran bir insan olan İstanbul Park ve Bahçeler Müdürü sayın

TAKSİM ÇOCUK PARKINDAN BİR GÖRÜNÜŞ

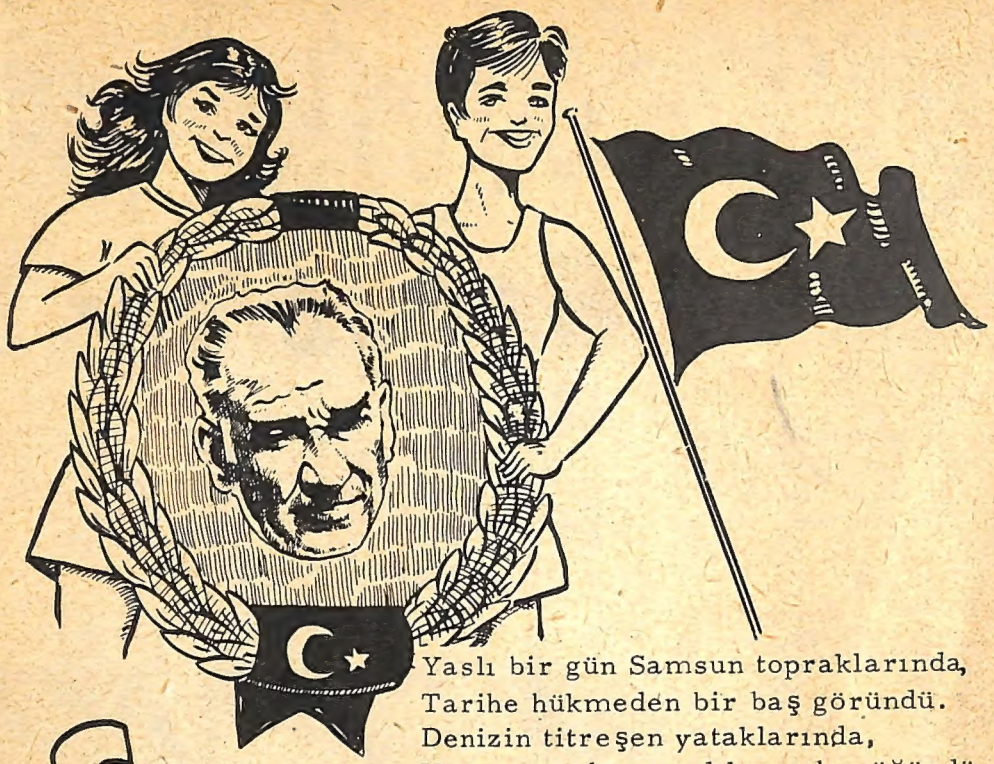

SAMSUN'da

Yaslı bir gün Samsun topraklarında,
Tarihe hükmeden bir baş göründü.
Denizin titreşen yataklarında,
Her zerre, her varlık candan öğündü.

Bu başta Türklerin kahramanlığı,
Tarihsel şerefli sönmez varlığı,
Düşmana örülen çelikten ağı,
En derin inançla kâbeleşmişti.

Bu dahî, Milletin esir olduğu,
Tam bir intikamla kalbi dolduğu,
Al renkli bayrağın rengi solduğu,
Kanayan günlerde derdi eşmişti.

İşte halkın fakir ve pek perişan,
Kalplerin yandığı kara bir gündü.
Tahtında son sultan, öldüğü zaman,
Arslan pençesiyle Atam göründü.

RUŞTÜ TANSU

VİŞNEZADE ÇOCUK PARKINDAN BİR GÖRÜNÜŞ

Haşmet Aytaç, çocuk bahçelerinin sadece düzenlenmesi için değil, çocuklara ruhsal yönden de faydalı olması için çalışmaktadır.

Bu çalışmalardan biri olarak, Çocuk Bahçeleri bakıcıları için bir kurs açmıştır. Kurslarda, oyun aletlerinin bakımı, ilk yardım, çocuk piskolojisini tanıtma v.s gibi dersler verilerek, bakıcılar eğitilmişlerdir.

Ayrıca her çocuk bahçesi için, cıvardaki çocuk severlerden himaye heyetleri kurulmaktadır. İstanbul'u her bakımdan mükemmel çocuk bahçelerine kavuşturmak için çırpınan Park ve Bahçeler Müdürlüğünün en büyük yardımcısı çocuklar olacaktır. Çünkü bir bahçeyi meydana getirmekten daha önemli gerçek; o bahçeyi bozulmadan koruyabilmektir. Bu sadece İstanbul için değil, bütün şehirlerdeki çocuk bahçelerini ilgilendiren bir konudur. Mahallelerindeki çocuk bahçelerini korumak ve yaşatmak için, bütün çocuklar şu özelliklere dikkat etmelidirler.

1- Oyun aletlerini kullanırken, onları zorlamamak, hırpalamamak, kırmamak gerektir. Kırılan oyun aletini yerine koymak güçtür. Oyun aletleri kırılmış, hırpalanmış bir çocuk bahçesi yok olmuş demektir. Bu hareketi yapan çocuk, sadece kendine değil, o bahçeden yararlanan arkadaşlarına da zarar vermiş olur.

2- Çocuk bahçesini süsleyen yeşillikler de çocuklar tarafından korunmalıdır. Yeşillik, tabiatın insanlara verdiği en güzel armağanlardan biridir. Çimeni yolunmamış çiçeği koparılmamış bir bahçe oyuncaklar kadar çocuklara mutluluk verir.

3- Çocuklar, bahçelerinin bakıcılarını da, bahçeleri kadar sevmeli, saymalıdırlar. Çünkü çocuk bahçesi bakıcısı, oyuncaklara iyi bakmak, bahçeyi temiz ve güzel tutmak, bahçeye gelen yavrulara faydalı olmak için çabalamaktadır. Çocuklar tarafından sevilir, sayılırsa bu çabalarında gücü artar.

4- Çocuk bahçesi, oyun ve eğlenceyle çocuklara yararlı olduğu kadar, dikkat edilecek toplumsal kurallarıyla onları yarına da hazırlamaktadır. Çocuklar oyuncaklardan faydalanırken, sıra beklemesini, arkadaşlarının hakkına saygı göstermesini, kendilerinden küçüklerini korumasını öğrenirler. Bunları bilerek yetişen bir çocuk, büyüdüğü zaman yaşadığı toplumun sevgisini ve saygısını kazanan bir insan olacaktır.

İşte, salıncak tahtarevalli, kum havuzu olarak gördüğümüz bir çocuk bahçesi böylesine güçlü bir ruh eğitim alanı ve çocuklar için eşsiz bir ihtiyaçtır.

Çocuk bahçelerini, gençliğin de kardeşleri için korumaları gerekir, kendi çocukluğunda böyle bahçelere duyduğu ilgiyi ve ihtiyacı hatırlayan her yetişkin çocuk bahçelerinin üstüne titiriyecektir. Çocuklar da bahçelerini korudular mı, şehrin en güzel köşeleri onların olacaktır.

KARGA İLE TİLKİ

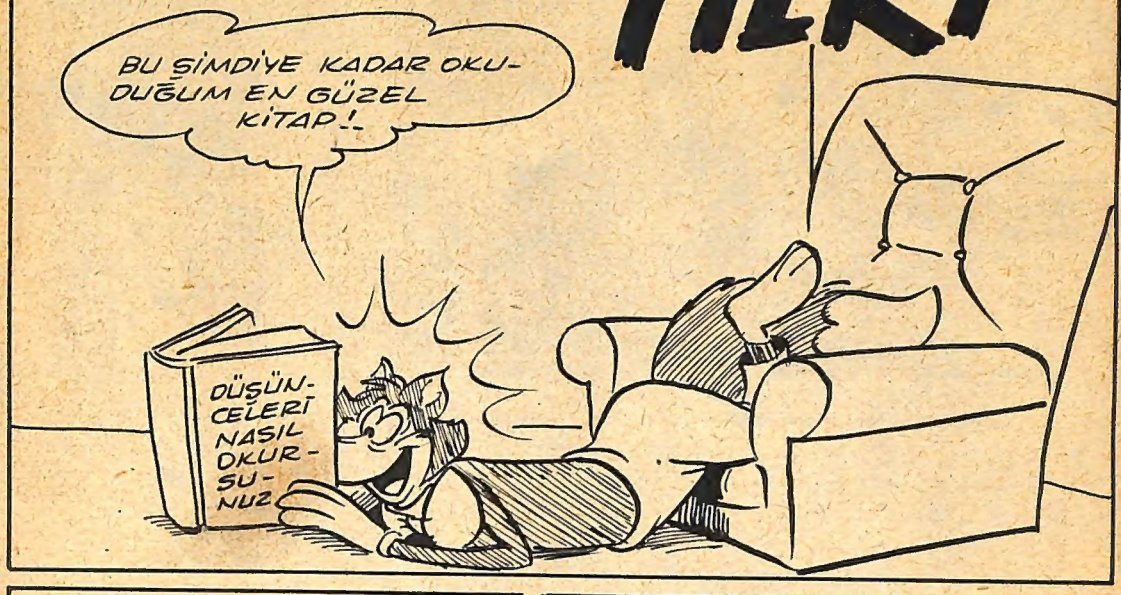

ORADA ŞU AĞAÇTAN BAKIYOR!.

KİTABIN SÖYLEDİĞİ GİBİ ZİHNİMİ BİR NOKTADA TOPLAYAYIM... BAKALIM ONUN DÜŞÜNCESİ ÜZERİNDE BİR ŞEY BULABİLECEK MİYİM ?!.

ANLADIM... BENİM PİŞİRDİĞİM KAZ KIZARTMASINI DÜŞÜNÜYOR!..

TEKRAR ZİHNİMİ TOPLAYAYIM VE BAŞKA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BULAYIM...

OHO... KAZ KIZARTMASINDAN VERİP VERMEYECEĞİMİ DÜŞÜNÜYOR...

İŞTE GELİYOR... BİR SÜRPRİZLE KARŞILAŞACAĞINDAN EMİN!..

KIZARTMAYI SAKLAYAYIM!..

DUVAR KASAMDAN DAHA GÜVENLİ NERESİ OLABİLİR?.. HAZİNELERİMLE BAŞBAŞA KALACAK!..
TAMAM... ŞİMDİ KAPIYI AÇALIM... NE HOŞ OLACAK?!
GÜM!
GÜM!
KLAP!
EVET.
TİLKİ KARDEŞ, ACABA...
KIZARTMADAN BİR BUT İSTEMEYE GELDİN, DEĞİL Mİ?
DOĞRU- NERDEN BİLİYORSUN?
SIRDIR! BAŞKA SORUN VAR MI?!
BİR BUT ALABİLİR MİYİM?
ELBETTE, BULABİLİRSEN?!
DEME!
ONU FIRINA KOYDUĞUNU GÖRDÜM!
HEH HEH!
HEY! BURDA YOK!

BURDA DA YOK!..
VE BURDA DA!
SONRA..
BULAMADIN...ŞİMDİ EVİNE GİDEBİLİRSİN!
PEKİ, AMA GENE DE...
...BİR FİKRİM VAR. GÖRECEKSİN...
ÇOK İYİ.
KIZARTMANIN BURDA BİR YERDE OLDUĞUNU BİLİYORUM.. ONU BULMALIYIM...
DÜŞÜN
DÜŞÜN
KARGA BURAYA DÖNER DÖNMEZ NE DÜŞÜNDÜĞÜMÜ ANLAYACAĞIM...
BULDUM!
EVİMİ HAVAYA UÇURMAYI DÜŞÜNÜYOR!

BİR ŞEY YAPMALIYIM... AMA ÇABUK!..

DUR KARGA! BİR ŞEY GETİRİYORUM!..

BU KAZIN SOL BUDU... FAKAT YALVARIRIM EVİMİ HAVAYA UÇURMA-
PEKİ!..

TEŞEKKÜR KARGA!
ÇOK İYİMİŞ!

HIH!.. TİLKİ BANA BUDU GETİRMEKLE NEZAKET GÖSTERDİ.

...EVİNİ UÇURSAYDIM BÜTÜN KAZ BENİM OLACAKTI...

EVİNİ HAVAYA UÇURMAK... BUNU NASIL BİLDİ?..
ONU SADECE DÜŞÜNMÜŞTÜM..

ANLADIM... TİLKİ DÜŞÜNCELERİMİ OKUYORDU...

BU ONUN OYUNU...OKUMASI İÇİN HOŞ BİR DÜŞÜNCEM VAR...

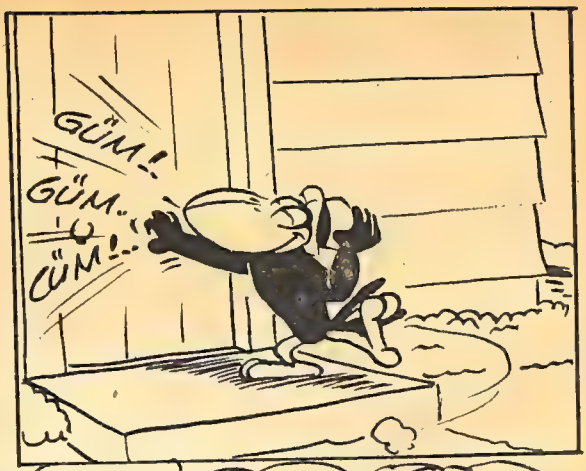
GÜM!
GÜM..
ÜM!..

NE İSTİYORSUN GENE?
KAFAMDAKİ DÜŞÜNCEYİ OKUMANI... YAPABİLİRSEN...
GÜZEL!
OLUR!

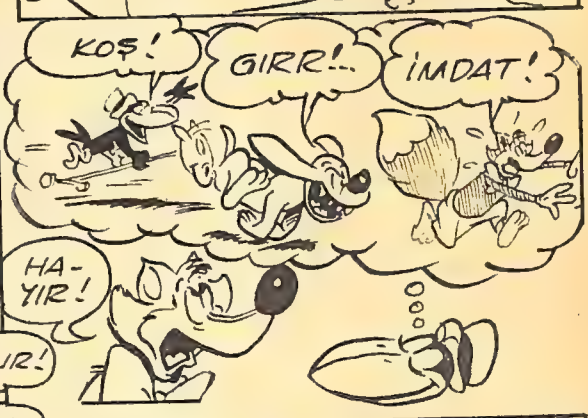
KOŞ!
GIRR!..
İMDAT!
HAYIR!

BENİM BİR KÖPEK TARAFINDAN KOVALANMAM!...
KIZARTMAYI YERKEN ÖYLE KÖTÜ BİR ŞEY DÜŞÜNEMEM.

DEMEK BU DÜŞÜNCELERİ DURDURMAK İSTİYORSUN?!
BENİ DENE VE GÖR..

BÖYLECE
YENİ BİR KAZ KIZARTTIM!
DOYMAZSAM, YENİDEN DÜŞÜNMEYE BAŞLARIM!?

BÖYLECE
EYVAHLAR OLSUN! BU BÖYLECE SÜRÜP GİDECEK... FAKAT BUNDAN BİR DERS ALDIM... BAŞKASININ DÜŞÜNCESİNİ OKUMAK HER ZAMAN FAYDALI DEĞİL!
SON.

ÇOCUK YUVASI ANSİKLOPEDİSİ

SU KİRİ NASIL GÖTÜRÜR?

Kirli ellerinizi musluğun altında tutunuz. Temizlenir mi? Zannetmem. Zaten kimse böyle ellerini yıkamaz.. Ellerimizi yıkarken, oğuşturup biribirine sürterek yıkarız. Bunu kir çıkartmak için yaparız.

Çamaşır yıkanırken de aynı şey yapılır. Çamaşırcılar kirli çamaşırı yalnız suya atıp çıkarmazlar, elleriyle ovalar, çitilerler, hatta fırçalarlar bile. Bundan sonra su, çıkarılan kiri kolaylıkla götürür...

İNSAN SABUN KÖPÜĞÜNÜ NASIL ÇALIŞTIRIR?

Çamaşır yıkanmasından bahsederken, çok mühim ve onsuz çamaşır yıkanmıyan birşeyi unuttuk. Acaba ne? Sabun:

-Sabun, kirin en kuvvetli düşmanıdır. İs ve kömür dünyada sabunsuz çıkmaz. Kömür tozunun taneleri derinin deliklerine girince orada kalır ve kolay, kolay çıkmaz. İstediğiniz kadar su ile yıkayınız. Fakat ellerinizi iyice sabunlarsanız, sabun kömür parçalarına hücüm eder onları deri deliklerinden ve çizgilerinden dışarıya atar.

Bunu nasıl yaptığını anlatmak için size, birşey daha soracağım:

En iyi yıkıyan sabun köpüklümü, köpüksüzmüdür?

Tabii köpüklü. Ohalde iş köpüktedir. Sabun köpüğü minimini su kabarcıklarından bir araya gelmiştir. Kömür taneleri bu kabarcıklara yapışır, köpükte su ile yıkanır gider.

Anlaşılıyor ki, seve seve sabun köpüğü ile yaptığınız balonlar, yalnız oyuna değil, birçok faydalı işlere de yaramaktadır.

İnsan aklı sabun köpüğünü bile çalıştırmağa çare bulmuştur.

NİÇİN SU İÇERİZ

Ne tuhaf bir soru değil mi?

-Canımız ister de onun için içeriz, diye cevap verirsiniz.

Peki canımız niçin su ister? Çünkü susuz yaşıyamayız. Yaşadığımız müddetçe vücudumuzdan sarfettiğimiz suları tamamlamağa mecburuz.

Soğuk bir camın üstüne hohlayınız. Cam dumanlanır, üzerinde su damlaları belirir.. Bu su, nefesinizle vücudunuzdan çıkar. Yazın sıcak günlerde terlediğimiz zaman yüzümüzden, sırtımızdan akan terler, vücudumuzdan çıkan sudan başka birşey değil. İnsan bu suları bir yandan harcar, öbür yandan aldığı gıda ve içtiği su ile tamamlar.

Günde kaybettiğimiz su miktarı 12 bardaktır. Gıdadan aldığımız su, yediğimiz et, sebze ve ekmekte bulunur. Çünkü bunlarda katı maddelerden ziyade sulu maddeler vardır.

Örneğin: Etin dörtte üçü sulu, dörtte biri katı maddedir. Hıyar, hemen hemen sudan ibaret olan bir sebzedir. İnsanlara gelince: 25 kilo ağırlığında bir çocuğun vücudunda 22kilo su ve ancak 3 kilo katı madde vardır. Büyük insanın vücudunda su daha az ise de, yine ağırlığının dörtte üçüne yakın bir miktarda bulunur.

Herhangi bir cisimde ve vücutte bulunan suyun dışarıya dökülmemesinin sebebi, bu suyu her tarafı kapalı olan nesiç hücrelerinde bulunmasıdır.

İnsan yemeksiz uzun zaman kalabilir. Fakat su, vücudumuzu teşkil eden en önemli madde olduğu için, susuzluğa birkaç gün bile dayanamayız.

SU BİR EVİ PATLATABİLİR Mİ?

Su görünüşte tehlikesiz bir maddedir. Fakat bazan barut gibi patlıyabilir. Hatta kullanılması bilinmezse, baruttan daha tehlikelidir.

Amerikada 40 yıl önce su beş katlı bir evi havaya uçurarak, 23 kişinin hayatına malolmuştu. Vak'a şöyle geçti: Bu binada bir fabrika vardı. En alt katta büyük bir ocakla kocaman bir kazan bulunuyordu. Bu kazan büyük bir havuzun aldığı miktarda su alıyordu. Ocak yanarken su kaynıyor, buhar borudan buhar makinesine gidiyordu.

Bir gün makinist, dalgınlıkla vaktinde kazana pompa ile su vermeyi unutmuştu. Kazanda su pek az kalmıştı. Ocak, yanmağa devam ederken, kazanın kenarları kızışmıştı. Makinist kızmış kazana birdenbire su vermekle kazanı patlattı.

Kazanın patlamasının sebebi de şu idi: Kızgın demire dökülen suyun buhar haline geldiğini hepiniz bilirsiniz. Aynı şey bu sefer de oldu. Kazana giren su buhar olmuş ve kazanın içine sığmıyarak kazanı patlatmıştır.

Bir defa da Almanyada bir müessesede birden 22 kazan patladı. Etrafındaki mahallelerde evler yıkılmış, kazanların parçaları, patlama yerinden yarım kilometre uzaklıkta bulunmuştur.

Evlerimizde her gün bir kaç bin minimini buhar kazanı patlamaktadır: Bunlar sobalarımızda yanan odunların içindeki sulardır. Çünkü odun ne kadar kuru olursa, yine tamamile susuz olamaz. Hararetten buhar haline giren su odunların liflerini patlatır. Onun için odunlar yanarken çatırdar.

Alageyik

ZİYA GÖKALP

Küçüktüm, ufacıktım
Top oynadım, acıktım
Buldum yerde bir erik,
Kaptı bir Alageyik.
Geyik kaçtı ormana,
Bindim ak bir doğana,
Doğan yolu şaşırdı
Kaf dağından aşırdı;
Attı beni bir göle.
Gölden çıktım bir çöle,
Çölde buldum izini,
Koştum, tuttum dizini,
Geyik beni görünce,
Düştü büyük sevince,
Verdi bana bir elma,
dedi:"Dinlenme, durma
Dağdan yürü, kırdan git
Altın köşke çabuk git.
Seni bekler ezeli
Orda dünya güzeli...
Bin yıllık çile doldu,"
Bunu dedi, sırroldu.
Yedim sırlı elmayı,
Gördüm gizli dünyayı,
Gündüz oldu geceler,
Ak sakallı cüceler,
Korkunç devler hortladı;
Cinler cirit oynadı.
Kesik başlar yürüdü,
Saçlarını sürüdü.
Bir de baktım melekler
Başlarında çiçekler,
Devlere el bağlıyor,
Gizli gizli ağlıyor,
Kılıcımı çıkardım,
Perileri kurtardım.
Kurtardığım periler
Adım adım geriler,
Kanadını açardı,
Selâm verir, kaçardı.
Az uz gittim, dolaştım,
Bir kapısı açıktı,
Öteki kapanıktı.
Kapalıyı açarak,
Açığa vurdum kapak
At önünde et yardı
İt önünde ot vardı
At et yemez ağlardı
İt ot yemez, bakardı
Otu ata yedirdim
Eti ite yedirdim
Açtım bir elmas oda,
Dev şahını uykuda
Gördüm, kestim başını
Dedim:"Hey ifrit, hani,
Nerde dünya güzeli?"
Dedi"Elinde eli,"
Döndüm, baktım bir kırgız
Elbiseli güzel kız
Durmuş bakar yanımda.
Şimşek çaktı canımda.
Güldü, dedi:"Türk beyi,
Tanıdın mı geyiği?
Kimse beni bu devden
Alamazdı ancak sen
Kaya deldin, taş yardın;
Geldin beni kurtardın,
Ah. O imiş anladım,
Sevincimden ağladım.
Dedim:"Turan meleği,
Türkün yüce dileği,
Yüz milyon Türk şu anda
Seni bekler Turan'da
Haydi çabuk varalım,
Karanlığı yaralım
Sönük ocak canlansın,
Yoksul ülke şanlansın,"
İndik, iti okşadık
At sırtına atladık.
Geçti nice dağ, kaya,
Geldik demir kapıya
Kapanması çok yıldı,
"Açıl,"dedim açıldı.
Yol verince gizli yurt
Aldı bizi bir bozkurt
Kaf dağından geçirdi
Türk iline getirdi.

BOBİ

Soğuk bir, Şubat gecesi, ocak başında birbirimize masallar anlatırken dışardan ufak bir köpeğin havlayışını duyduk. Köpek bir ara pencereden içeri bakınca korkudan ödümüz koptu. Fakat gözü hiç bir şeyden yılmayan dedem, paltosunu omuzlayıp dışarı çıktı. Geri döndüğü vakit, elleri arasında ufacık, ayı gibi kıvırcık bir köpek tutuyordu. Bu kış misafiri, hepimizin hoşuna gitti. Sırtı bembeyazdı Ona bobi adını verdiler.

Bobi bizimle beraber yaşamağa başladı. Yazları saçağın altında, kışları da ahırda, öküzlerin yanında yatıyordu. Aradan birkaç yıl geçti. Bobi bütün koyunları, kuzuları, öküzleri ve tavukları bir, bir tanıdı. komşunun bir pilici, avlumuza geçmiye görsün. Bobi hemen fırlar iki kere havlar, onu avludan delicesine kovalar. Duvarın öte yanına geçirmeden rahat edemezdi.

Dedem çok ihtiyardı. Saçı kar gibi ağardı. Sırtı kamburlaştı, bıyığı aşağı doğru sarktı. Artık işe gitmiyor, hep evde oturuyordu. O çubuğunu tüttürürken, bobi de sarkık diliyle ayak ucunda yatıyordu.

Babam o yıl evimizi bir komşuya sattı. Artık şehirdeki evimizde oturacaktık. Eşya yüklü arabalar evden ayrılırken, bobi bizi köy meydanına kadar geçirdi. Yol kenarında arkamızdan hüzünlü, hüzünlü baktı ve havladı.

Babam:

-Acaba neden gelmek istemiyor, dede? diye sordum.

Dedem:

-Eski evi hepimizin içinde doğup büyüdüğümüz evi çok seviyor olacak, diye cevap verdi. Fakat gözlerinden boşanan yaşlar, beyaz bıyıklarını ıslattı. ve ben görmiyeyim diye de başını öte yana çevirdi. Bir

aralık dedem öküzlere:

-Dur, diye seslendi.

Araba durdu, Dedem yere indi. Durmadan acı acı havlıyan Bobi koşa koşa dedemin yanına kadar geldi. Dedem onu kucağına alıp okşadı.

-Demek ki sen burada kalıp evi bekliyeceksin ha? Evi bizden çok seviyorsun, öyle mi? Dedi.

Ortalık kararırken emektar köpeğimiz bobiden ayrıldık. Aradan bir hafta geçti. Dedemle ben, yeniden köpeğimizi görmek istiyorduk. Eski evimize yaklaştığımız zaman, Bobi kapının yanında yatıyordu. Bizi görünce, neşeyle sıçradı. Önce dedemin sonrada benim üzerime atıldı. Ve bir yavru köpek gibi havladı. Ayaklarımıza sürünüyor üzerimize sıçrıyor, havlıyor, kuyruğunu sevinçle sallıyordu. Akşam üzeri köyden ayrıldık. Bobi bizi yine o eski yere kadar geçirdi. Oraya oturdu. Ve arkamızdan iri gözleriyle yine hüzünlü hüzünlü baktı. Onu beraber götürmek için boş yere uğraştık.

Günler geçti, şehre gelen arabacılardan onu soruyorduk. Hepsi, gece gündüz yol beklediğini söylüyordu. Fakat bir gün Bobinin ölüm haberini getirdiler. Yol boyunda, her vakit bizi geçirmeğe geldiği yerde ölmüştü.

Dedem:

-Bizi beklemekten öldü, oğlum dedi. Kendimi tutamadım, hüngür hüngür ağlamağa başladım.

AVCI

Bir ihtiyar kadınla on iki yaşındaki tornu kardan yapılmış ufak kulübelerinde tek başlarına yaşıyorlardı. Büyük anne cadı gibi, aksi, fena, kalpli bir kadındı.

Bir gün komşularına uzak bir ülkeden, bir yatı misafiri geldi. Bu yabancı gayet iyi bir avcıydı ve her akşam eve döndüğü zaman ev sahibine gayet kıymetli av etleri getiriyordu. Cadı kadın komşusunu kıskandı ve genç avcıyı öldürmeğe karar verdi. Kurt ve balina beyinlerinden çok zehirli bir çorba yaptı bundan bir kaşık alan derhal ölürdü. Sonra torununa döndü:

-Git dedi, komşusunun misafirine "Büyük annem size ziyafet vermek istiyor ve sizi bu akşam yemeğe davet ediyor." Fakat, sakın ne çorbası yaptığımı söyleme,

Zeki çocuk komşusunun kulübesine gitti ve iyi avcı olduğu için çok sevdiği yabancıya:

-Büyük annem dedi, sizi, bu akşam kendi pişirdiği yemeğe davet ediyor. Bana, bunun kurt ve balina beyinlerinden yapılmış çorba olduğunu size söylememi tembih etti. Tabii ben de size bundan bahsetmiyorum.

Yabancı:

-Büyük annene bu akşam geleceğimi söyle dedi.

Yabancı adam, O gece cadı kadının kulübesine gitti, hep birlikte sofraya oturdular. Avcı kimse farkına varmadan masanın altına, ayaklarının arasına, boş bir tabak yerleştirdi. ihtiyar kadın misafirinin önüne çorbayı koyunca o:

-Benim dedi, Ön dişlerim sökülmüştür. Ondan yemek yerken elimi ağzımın önüne siper gibi tutar, öyle yemek yerim, beni mazur görünüz.

Kurnaz adam bu bahane ile elini ağzının önüne tuttu ve çorbayı içer gibi yaptığı halde aslında, onu kaşık, kaşık yerdeki tabağın içine döktü. Önündeki tabak boşalınca cadı kadına döndü ve:

-Benim geldiğim ülkede adetti, dedi. Misafirliğe giderken beraberimizde ev sahibine hediye olarak bir tabak yemek götürürüz. İşte bende size çok kıymetli av etlerinden yapılmış bir yiyecek getirdim. Yalnız bunu hemen yemelisiniz yoksa bozuluverir.

Avcı bu sözleri söyliye - rek yerdeki tabağı aldı ve kadına ikram etti. Cadı kendinin kötü maksatlarla hazırladığı bu çorbadan bir kaşık tattı ve hemen yere düştü öldü.

Genç adam, böylece intikamını aldıktan sonra, onun hayatını kurtaran zeki çocuğu yanına aldı ve onu kendisi gibi büyük bir avcı olarak yetiştirdi.

Eskimolular, büyük avcılarla iftihar ettikleri için, küçük çocuk büyüyünce onların en büyük ve en sevilen kahramanı oldu.

KEDİ ile KÖPEK

Bundan yüzlerce yıl önce ormanlıkta bir karı koca yaşardı. Bunların çok sevdikleri bir köpekleri ile bir kedileri vardı.

Kadın bir yüzüğe sahipti. Bu sihirli bir yüzüktü ve kimin elinde bulunursa yaşamak için her zaman kafi miktarda paraya sahip olabilirdi. Yüzük ailede bulunduğu zamanlar, civar köylüler bilmedikleri bir tılsımdan dolayı ağaçları kesemiyorlardı. Yanlışlıkla bir ağacı kesenin üzerine gövde devriliyor ve adam altında eziliyordu.

Karı koca yüzüğün tılsımını bilmiyorlardı, günlerden bir gün yüzüğün pek az bir para karşılığında sattılar. Fakat yüzüğün satışından kısa bir zaman sonra aile fakirleşmeğe başladı. Sonunda karınlarını doyuramıyacak hale geldiler.

Yüzüğün tılsımından birden bire kurtulan civar köylüler ağaçları keserek, yıkarak ormanları harap etmeğe başlamışlar ve ormanlar yok olunca seller çiftçilerin tarlalarındaki mahsule zarar vermiş, netice çiftçi ailesi fakirleşmişti.

Diğer taraftan yüzüğü satan ailenin köpekle kedisi de aç kalmışlardı. Bu iki hayvan baş başa verip düşündüler; sahiplerine eski talihlerini iade etmek için uğraşmağa karar verdiler. Köpeğin aklına bir fikir geldi: "Yüzüğe tekrar sahip olmalıydılar", Bunu kediye söyledi. Kedi cevap verdi:

"Yüzüğü satın alan adam bir kasa içinde ihtiyatla saklıyormuş, hiç kimse onu ele geçiremezmiş."

"-Bir fare yakalamalısın. Fare kasada bir delik açar, yüzüğü alıp getirir, eğer "getirmem derse"seni yerim dersin, göreceksin ki yapar."

Bu tavsiye kedinin hoşuna gitti ve bir fare tuttu. Sonra sandığın bulunduğu eve doğru yola çıktı, arkadan da köpek geliyordu. Geniş bir nehrin kıyısına geldiler. Kedi yüzme bilmediğinden köpek onu sırtına aldı ve karşıya geçtiler. Sonra kedi fareyi kasanın bulunduğu eve kadar taşıdı. Fare kasada bir delik açtı ve yüzüğü dışarı çekti. Kedi yüzüğü ağzına aldı ve nehir kıyısına döndü. Köpek orada bekliyordu. Beraberce sihirli yüzüğü, sahiplerine götürmek üzere yola koyuldular: Fakat köpek ancak düzlükte koşabiliyordu, ne zaman bir ev görse etrafında dolaşıyordu; ama kedi, tepeleri hızla geçti. Köpekten çok evvel eve vardı ve yüzüğü sahibine verdi

Adam karısına:

"Bu kedi ne iyi bir hayvan. Ona her zaman kendi çocuğumuz gibi bakalım, besliyelim"dedi. Köpek eve gelince onu azarladılar; Çünkü o, yüzüğü getirmek için yardım etmemişti. Kedi ateşin yanına uzanmış, mırıl mırıl, mışıl mışıl uyuyordu.

Köpek kediye çok kızdı; Çünkü onun hakkı olan mükafâtı çalmıştı.

Onun için kediyi nerede görse kovaladı, yakalamaya çalıştı. İşte, o günden beri kedi ile köpek birbirlerine düşmandırlar.

İSTANBUL İlkokullar arası Folklor ŞENLİĞİ

Bu yıl, Türk Ticaret Bankası, Milli Eğitim Müdürlüğü ile müştereken "İstanbul ilkokullar arası folklor şenliği" düzenlemiştir. Her yıl tekrarlanacak olan bu şenliğin gayesi; körpe zihinlere eşsiz Türk folklorunun renk, müzik ve hareket ahengini aşılamak, onları kendilerine ve yurda faydalı eğilimlere yöneltmek, folklor bilgi ve sevgisini gelecek nesillere intikal ettirmektir.

Bu folklor şenliği bir yarışma olarak düzenlenmiştir. Fakat 1968 folklor şenliğine katılan 27 ilkokul öğrencileri, birincilik, ikincilik gibi derecelerden ziyade, en iyiyi elde etmek çabası içinde yarışmışlardır. Bu inanç ve anlayış, şüphesizki, bu yarışmaları, her geçen yıl daha büyük başarılara götürecektir.

Bu yıl, 25-26-29 Nisan günleri spor ve sergi sarayında yapılan "1968 ilkokullar arası folklor şenliğine şu okullar katılmıştır

OKUL İSMİ	OYUN İSMİ	OKUL İSMİ	OYUN İSMİ
Fatih İlkokulu	Karadeniz, Artvin (Muhtelif Oyunlar)	Nişancı Mehmet Paşa İlkokulu	Kars (Muhtelif Oyunlar)
Küçükköy 3 üncü ilkokulu	Dudağacı, Havaçor, Hayriye	Nilüferhatun İlkokulu	Fatmalı, Mendilli Dokuzlu
Muallim Cevdet ilkokulu	Çaydaçıra, Tamzara Delilo	Hırkaişerif İlkokulu	Artvin, Gaziantep Muhtelif oyunlar)
Pendik İlkokulu	Harmandalı Meşeli	Aksaray İlkokulu	Kars, Silifke (Muhtelif Oyunlar)
İlhami A, Örnekal ilkokulu	Şemka, Şamil	Şair Nedim İlkokulu	Delilo, Fatmalı Büyükceviz
Kurtköyü İlkokulu	Çaydaçıra, Delilo Tamzara	Acıbadem İlkokulu	Kelkitin Yolu Tayug
Teşvikiye İlkokulu	Çepikli Mani	Kuleli İlkokulu	Çaydaçıra, Delilo Büyükceviz

OKUL İSMİ	OYUN İSMİ
Küçük Yalı Ponsiyon İlkokulu	Sıvas Halayı-Hopa-Hemşin Halayı
Büyük Esma Sultan İlkokulu	Çaydaçıra, Delilo, Fatmalı, Büyükceviz
Şayestekadın İlkokulu	Üçayak (Trakya)
Denizabdal İlkokulu	Silifkenin Yoğurdu, Silifke sallaması, Keklik
Anafartalar İlkokulu	Erzurum Barı
Çubuklu İlkokulu	Çaydaçıra, Madımak, Kıskanç
Siyavuş Paşa İlkokulu	Düz Horon, Sarı Çiçek Deli Horon
Mehmet Karamancı İlkokulu	Silifke Sallaması, Silifkenin Yoğurdu, Keklik
Küçükköy 4.ncü İlkokulu	Altın Yüzük Temuag
Hoca İshak Efendi İlkokulu	Hopa-Hemşin halayı, Yozgat çekirgesi
Mehmetçik Okulu	Aydın Zeybeği, Aprazlı Zeybeği, Harmandalı
Çapa İlkokulu	Kars, Gaziantep, Karadeniz (Muhtelif Oyunlar)
Tevfik Sağlam İlkokulu	Kaşık Oyunu, Erzurum Narini Çift Beyaz

Jüri, değerlendirmeyi şu özelliklere göre yapmıştır.

A-Oyunların yeterince ortantiğe uygunluğu.

B-Kıyafetin yeterince aslına(mahalli giyime) uygunluğu.

C-Oyun gurubundaki elemanların birbirine uygun şekilde oyun göstermesi, (tatbikat)gücü.

JÜRİ

BAŞKAN

HINÇER İhsan — İstanbul Belediyesi Tahakkuk Müdürü (Türk Folklor Kurumu Genel Başkanı)

ÜYELER

ATAMAN Sadi Yaver — İstanbul Belediyesi Konservatuarı Öğretim Üyesi

DEĞERLİ Fikret — Türk Folklor Kurumu Yönetmeni

DEMİRCİ Selahattin — Türk Ticaret Bankası Um. Md. Mv.

GÜZELBEY Oktay — Türk Folklor Kurumu Genel Sekreteri

KILIÇ Bedia — İhsan Mermerci Lisesi Müdürü

YALKIN Ali — Milli Eğitim Müdürü

Takdimci : SAİROĞLU Hamit

İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğünün kıymetli işbirliği ile düzenlenen bu şenlik, her yıl Türk Ticaret Bankası tarafından tekrarlanacak ve geliştirilecektir.

Eğlenceli Sayfa

KÖYLÜ İLE EKMEKÇİ

Köylünün biri, ekmekçiden bir kiloluk bir ekmek istemiş. Ekmekçi ekmeği uzatınca köylü fiyatını sormuş.

Ekmekçi:

-30 kuruş, demiş.

Köylü ekmeği eline almış ve:

-Peki ama, bu ekmek bir kilo yok! . deyince.

Ekmekci:

-Ne zararı var, daha kolay taşırsın, diye cevap vermiş.

Bu cevap üzerine köylü de ekmekçiye 30 kuruş yerine 20 kuruş vermiş.

Ekmekçi:

-Neden 20 kuruş veriyorsun diye sormuş.

Köylü de:

-Ne zararı var. Daha kolay sayarsın! diye cevap vermiş.

KÖPEĞİN KUYRUĞU

Baba:-Vural nedir o yaptığın resim?

-Köpek resmi babacığım.

-Kuyruksuz köpek olur mu nerede onun kuyruğu?

-Babacığım, kuyruğu da var. Ama daha hokkanın içindedir. Biraz beklersen ortaya neredeyse çıkar.

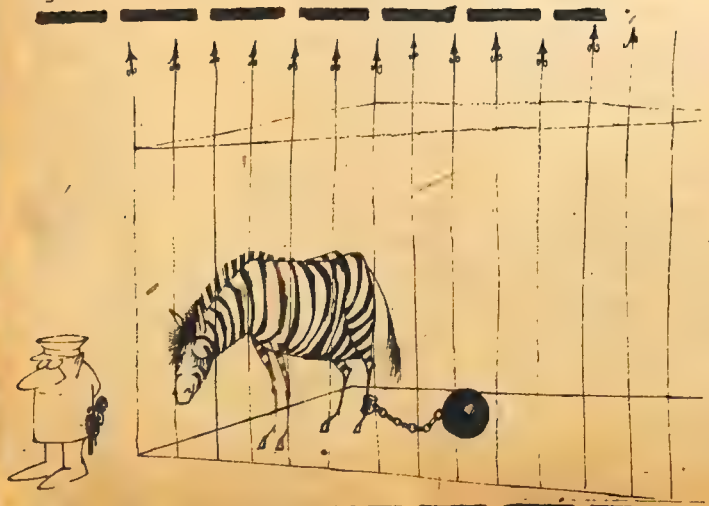

KÂĞIT GERDANLIK

Hawaii Adalarındaki yerli kızları boyunlarına çiçeklerden yapılmış gerdanlıklar takarlar. Siz de çeşitli renkli krepon kâğıtlarından öyle gerdanlıklar yapabilirsiniz.

Bunun için parlak ve gösterişli renklerde krepon kâğıtları alın. Bunları 6-7 cm. genişlikte şeritler halinde kesin. İğnenize uzun bir iplik geçirerek kâğıtı ortasından büzün. Zıt renkleri yanyana koymağa dikkat edin. Bu şekilde hem gerdanlık, hem de bilezik yapılabilir.

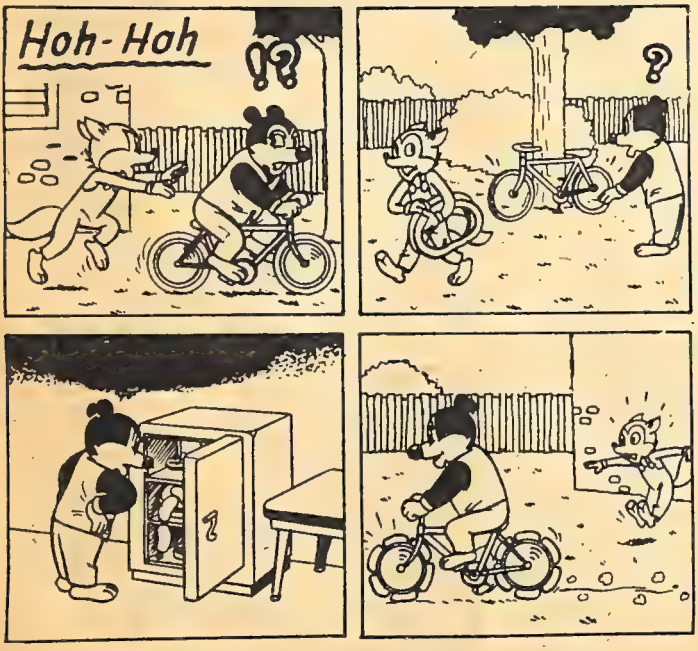

MİKROBU BİLMEYİNCE

Hanım-Aman kızım gözüme toz kaçtı.

Hizmetçi-Dur hanımcığım, toz bezini alıp ta geleyim.

BUNDAN KOLAY NE VAR?

-Beş kişi beş yumurtayı sepette bir tane kalmak şartile nasıl paylaşabilirler.

-Çok kolay, dört kişi birer yumurta aldıktan sonra, beşincisi son yumurtayı sepet-

KOCA KULAK Tavşan

OO, BİR DE ARKADAŞI ÇIKTI.
İŞTE KAFALARINIZI TOKUŞTURDUM...
DEMEK BÜTÜN SÜRÜYÜ TOPLADINIZ! HEPİNİZLE DÖĞÜŞÜRÜM.
AMAN!
ARKADAŞ, YEMEĞE BUYURMAZ MISINIZ?
EYVAH!
KİMSENİN NİÇİN PLAJDA OLMADIĞINI ANLADIM. BU TEHLİKELİ BİR CANAVAR!
ONUN YÜZEMİYECEĞİNİ UMARIM!
OFF! HALÂ GELİYOR!

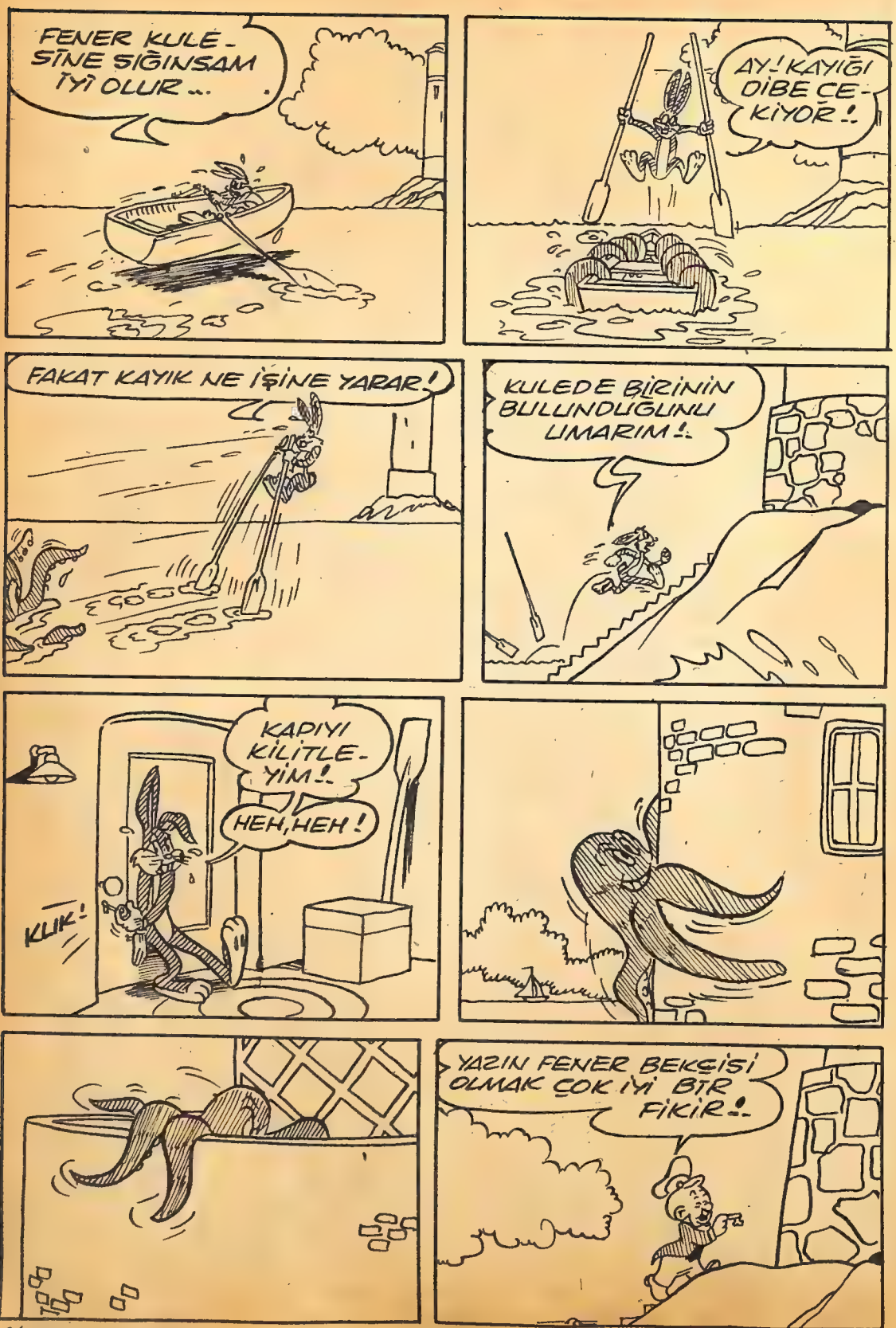
FENER KULESİNE SIĞINSAM İYİ OLUR...
AY! KAYIĞI DİBE ÇEKİYOR!
FAKAT KAYIK NE İŞİNE YARAR!
KULEDE BİRİNİN BULUNDUĞUNU UMARIM!
KAPIYI KİLİTLEYİM!
HEH, HEH!
KLIK!
YAZIN FENER BEKÇİSİ OLMAK ÇOK İYİ BİR FİKİR!

DEMEK ANAHTARI VAR--
KLIK!

YE ŞUNU KAFANA!
DAN

FENERİMDE NE ARIYORSUN?!
AA! YANLIŞLIK OLDU...

NASIL?
SEKİZ AYAKLI KOCAMAN BİR CANAVAR..

BEN DE BİR CANAVAR KESİLEYİM DE GÖR!-

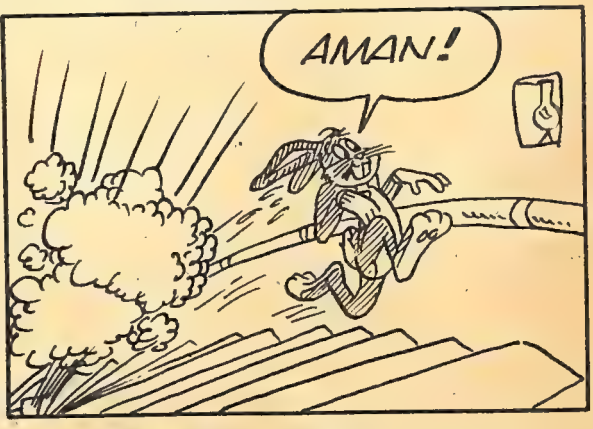
AMAN!

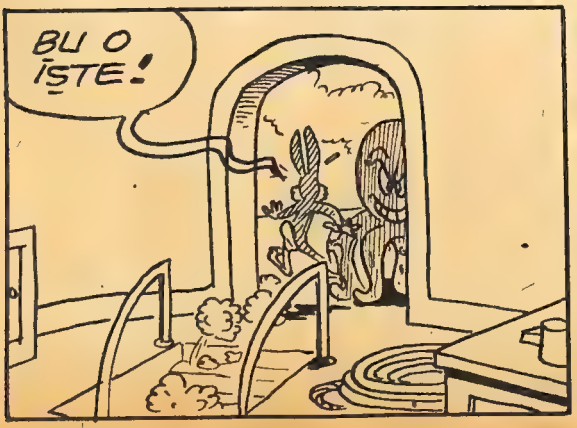
BU O İŞTE!

DIŞARDA BİR AHBABIN VAR ONU KARŞILA!-
HIH!

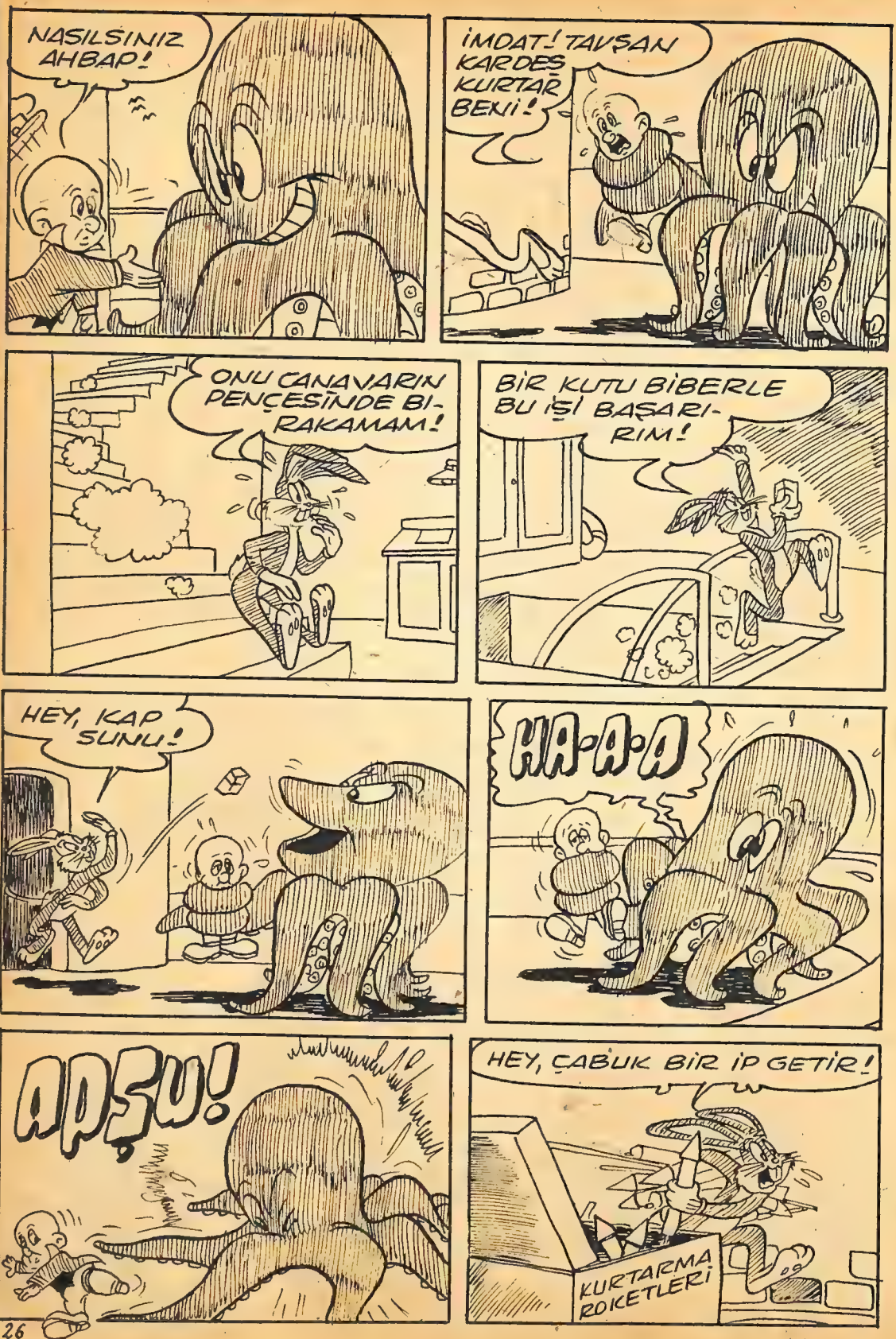
NASILSINIZ AHBAP!
İMDAT! TAVŞAN KARDEŞ KURTAR BENİ!
ONU CANAVARIN PENÇESİNDE BIRAKAMAM!
BİR KUTU BİBERLE BU İŞİ BAŞARIRIM!
HEY, KAP SUNU!
HA-A-A
APŞU!
HEY, ÇABUK BİR İP GETİR!
KURTARMA ROKETLERİ

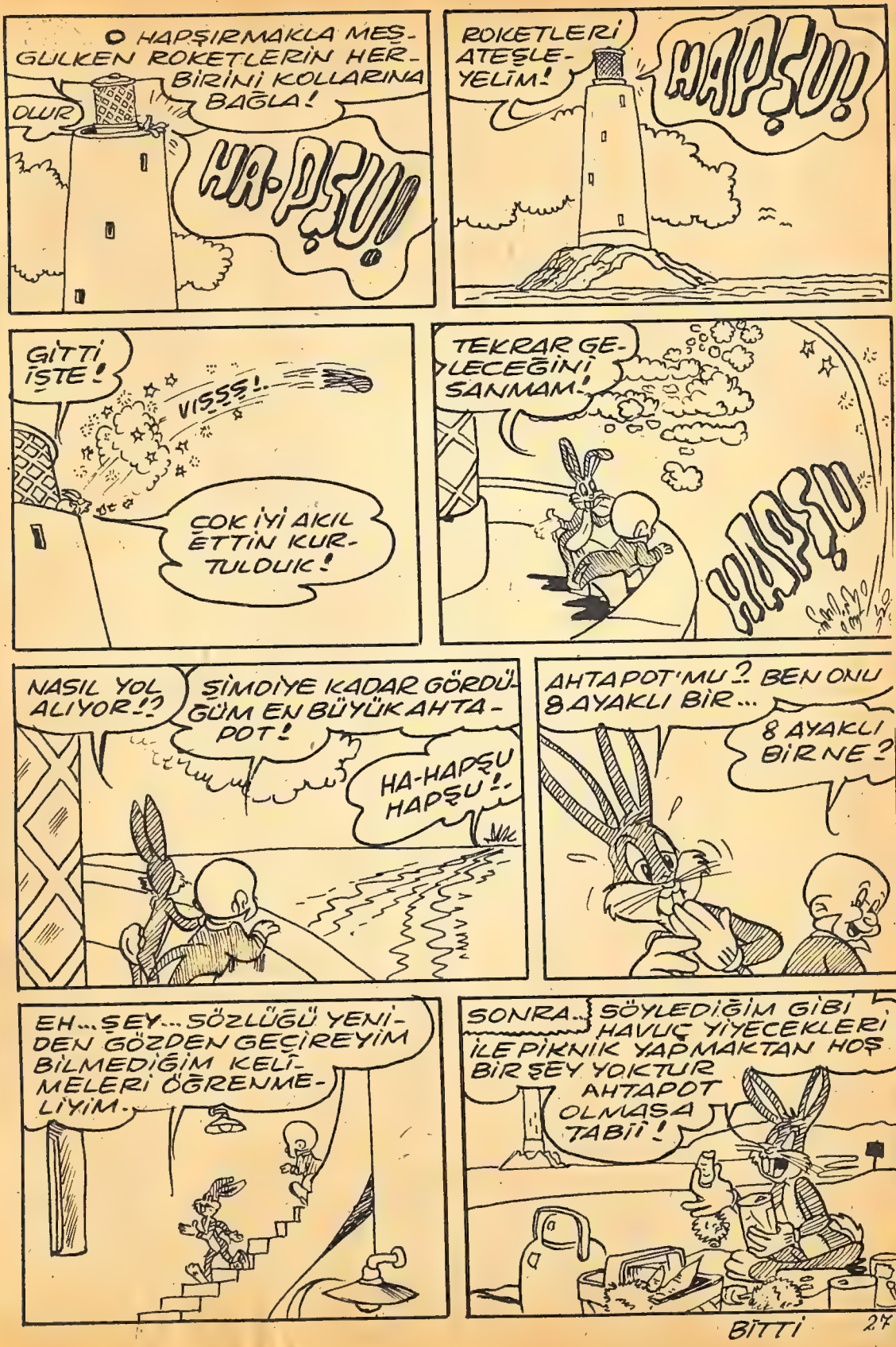
O HAPŞIRMAKLA MEŞGULKEN ROKETLERİN HERBİRİNİ KOLLARINA BAĞLA!
OLUR
HA-HAPŞU!
ROKETLERİ ATEŞLEYELİM!
HAPŞU!
GİTTİ İŞTE!
VISSŞ!..
ÇOK İYİ AKIL ETTİN KURTULDUK!
TEKRAR GELECEĞİNİ SANMAM!
HAPŞU
NASIL YOL ALIYOR!?
ŞİMDİYE KADAR GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜK AHTAPOT!
HA-HAPŞU HAPŞU!..
AHTAPOT'MU?. BEN ONU 8 AYAKLI BİR...
8 AYAKLI BİR NE?
EH... ŞEY... SÖZLÜĞÜ YENİDEN GÖZDEN GEÇİREYİM BİLMEDİĞİM KELİMELERİ ÖĞRENMELİYİM.
SONRA... SÖYLEDİĞİM GİBİ HAVUÇ YİYECEKLERİ İLE PİKNİK YAPMAKTAN HOŞ BİR ŞEY YOKTUR AHTAPOT OLMASA TABİİ!

BİTTİ

ÇOCUKLAR
İÇİN

Ayı ile Tilki

Bir gün, Ayı, pençesine irice ve semiz bir kuzu almış, dağa gidiyordu.

Tilki onu gördü:

-Sabahlar hayrolsun, Ayı dayı, ne güzel av yakalamışsın. Nedir o?

-Bir kuzu.

-Bende çok güzel bir şey buldum.

-Ne buldun?

-Büyük bir arı yuvası.

Ayının ağızı sulandı.

-Sahi mi? diye haykırdı. İstersen değişelim. Ben sana kuzuyu vereyim, sen bana arı yuvasını ver.

Tilki:

-Olmaz, dedi.

Fakat, sonra bir bahse giriştiler. İki ağaç adı söyliyeceklerdi. Eğer Tilki daha iyi söylerse, Kuzunun etinden bir parça tadacaktı. Ayı söylerse, baldan biraz yalıyacaktı. Ayı içinden düşünüyordu: Bir parça yalayayım derken, bütün balı silip süpürebilirdi.

Ayı ile tilki, ikisi birden bağırdılar.

Ayı:

-Çam ve fıstık, dedi.

Halbuki bunların ikisi de hep aynı cins ağaçlardı.

Tilki:

-Dişbudak ve meşe, dedi, bahsi kazandı.

Bunun üzerine tilki sıçradı, kuzunun yüreğini kaptı, kaçmak istedi.

Ayı, en iyi parçanın elden gittiğine pek kızdı. Koştu tilkinin kuyruğundan yakaladı:

-Şimdi sana gösterece -ğim, dedi.

-Ayı dayı, kuyruğumu bırakırsan sana baldan tattırırım.

Ayı razı oldu.

Tilki dedi ki:

-Yuvanın üstüne bir yaprak koyacağım. Yaprağın ortasında bir delik vardır. Ordan balı yalarsın.

Tilki, yuvayı Ayının ta burnuna yaklaştırdı. Yaprağı çekti, arkaya sıçradı, bir çılgın gibi gülmeğe başladı.

Yuvada bir damla bile bal yoktu. Burası bir eşekarısı yuvası idi. Arılar hep birden dışarı fırladılar, ayının yüzünü soktular.

Ayı kendisini kurtarmak için o kadar uğraştı ki, Tilkiyi düşünmeğe vakit bulamadı.

O günden beri ayı, eşekarılarından pek çok korkar.

Kötü Kral

Bir kral iki çocuğu ile beraber bir şatoda yaşıyordu. Çocukların adları Fiore ve Rosmarino idi. Kral artık ihtiyarlamıştı. Başı, altın tacı yorgunlukla taşıyordu. Ve senelerden beri krallığın bütün işlerini onun vekili Oskuro görüyordu. Uğursuz günün birinde kral, ölümün yaklaştığını hissetti. Çocuklarını çağırdı ve: "Ben gidiyorum artık. Sakın ağlamayın; ve birbirinizden ayrılmayın". Dedi. Sesi yavaşladı, sonra.. Büsbütün sessiz kaldı.

Kral ölmüştü. Şimdi Fiore ve Rosmarino bu taştan yapılmış şatoda ve bütün dünyada yalnız kalmışlardı...

Bir an ayak sesleri işitildi. Birçok insanların bağırdıkları duyuluyordu. "Yaşasın, kral öldü" diyorlardı. Çocukların kalbi duracaktı. Bu haberden kim böyle memnun olabilirdi? O sıra Oskuro'nun odaya girdiğini gördüler. Oskuro başına taçı giyerek "Yaşasın, kral Oskuro," diye bağırdı. Hepsi onu alkışladılar...

Fiore ile Rosmarino, Berta'ya emanet edildiler. Berta çocukların süt nineleri idi.. Herşey kralın Berta'yı çağırdığı güne kadar, kederle dol bir şekilde devam edip gitti. Bir gün kral: Fiore'yi uzun bir seyahat için hazırlayınız, gideceğim yere onu da götüreceğim.

Berta:

-Uzun bir seyahat mı? diye sordu.

-Fazla şey sorma ve acele et, gemi derhal hareket edecek, diye kral cevap verdi.

O günden buyana, her sabah Rosmari de memnundu ve talihli kardeşini kıskanıyordu.

-Kimbilir ne kadar güzel şeyler göreceksin diye içini çekiyordu.

Fiore kardeşini kucakladı, sahil boyunca, gemiye varıncaya kadar onu eliyle selâmladı. Fiore gitmişti.

O günden buyana, her sabah Rosmarino, şatonun en yüksek yerinden, denize bakan pencereden, daima bomboş olan denizi seyrediyordu.

Nihayet bir gün gemi göründü. Rosmarino gemicilere doğru koştu. Her önüne gelene: Fiore nerede? Onu ne yaptınız diye soruyordu. Fakat kimse ona cevap cevap vermiyordu. Gemiden en son kral indi. Kızcağız ona doğru koştu.

-Nerede benim kardeşim Onu ne yaptınız? diye ağlıyor ve adamın iri vücudunu yumrukluyordu.

-Kardeşin gemide ayakta durmasını bilmiyorsa o da benim kabahatim mi? Kralın lânet bir sesi vardı.

Denizde boğuldu, dedi. Ve uzaklaştı.

Rosmarino çakıl taşları üzerine serilmiş ağlıyordu. Bir an Berta'nın sesini işitti:

-Kaç... Kurtul,.. Fiore ölmedi. Onu uzak diyarlara terkettiler. Şimdi sıra sende. Onlar yakalamadan sen

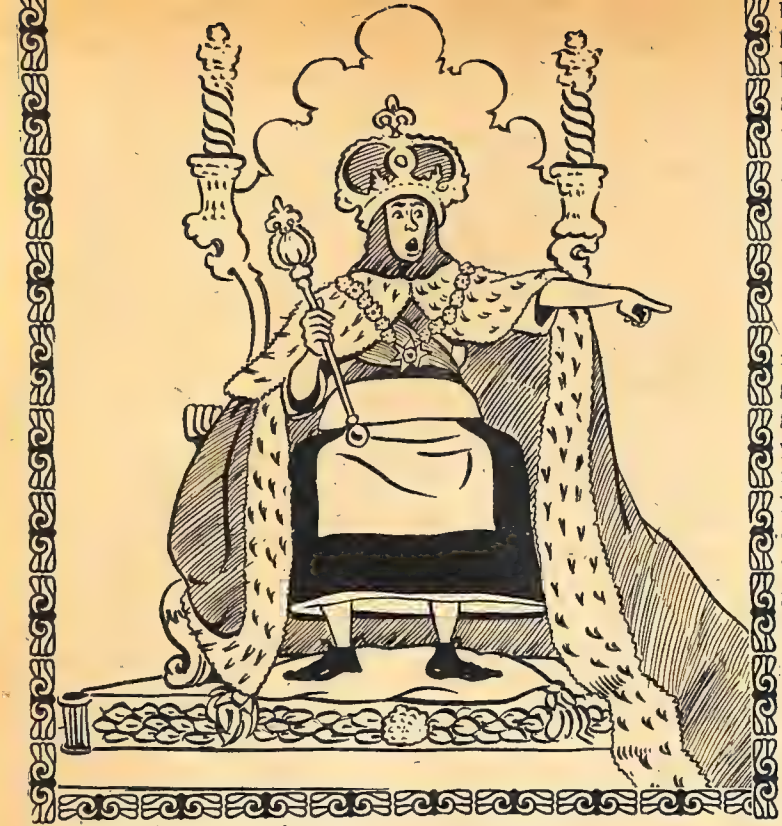

kaç kurtul. Ben seni tekrar bulacağım.

Kızcağız korkudan kendinden geçmiş bir halde sahilde koşmaya başladı. Kayalığı aşıncaya kadar koştu. Ve artık denizin gürültüsü duyulmayan yerlere vardı.

Güneşi tarlaları aydınlattığı zaman Rosmarino küçük bir kasaba gördü ve durakladı. Orada bir ev vardı ve kapının önünde bir adam duruyordu.

Bu adam kıza:

-Sen bu erken saatte tek başına ne yapıyorsun, dedi.

-Kardeşim Fiore'yi arıyorum.. Sizin bir hizmetçiye ihtiyacınız yok mu? Kızcağız bunları okadar samimiyetle söyledi ki adam ona başka bir şey sormadı ve karısını çağırdı. Kadın ona, bir fincan süt ve yuvarlak bir ekmek verdi ve:

-Fırıncıların evine hoş geldin, dedi.

Rosmarino memnundu.

-Size ne hizmette bulunabilirim. Ortalığı süpüreyim mi? Sonra da ekmek hamuru yoğurmayı öğrenirim. Ve sonra fırıncıların mutfağını süpürmeğe ve temizlemeğe başladı. Bakır tencereler, döşemenin kırmızı taşları ellerinin altında pırıl pırıl oldular, un çuvalları intizamlı bir köşeye yerleştirildiler.

Günün ilk ışıkları belirirken çamaşır ipine, örtüler, mendiller, önlükler ve fırıncının beyaz önlüğü asılmış oluyordu.

Rosmarino bütün gün halinden memnun, ortalığı temizliyor, hamur yoğuruyor ve çamaşır yıkıyordu. Ve her akşam masanın üzerinde bir kâse süt ve bir taze ekmek buluyordu.

Fakat Rosmarino kardeşi bir sabah yola çıkmak üzere hazırlanmıştı.. Fırıncı onu kucakladı, kapının eşiğine geldikleri zaman onu son defa olarak merdivenin taş basamağına oturttu. Ve kızın karşısına diz çöktü kızın takunyalarını çıkardı, ayaklarına ihtimamla güzel bir çift siyah ayakkabı giydirdi. Ve:

-Bu ayakkabılar seni, nereye gitmen lâzımsa oraya götürecekler; bunların seni götüreceği yol, daima doğru yol olacaktır, dedi. Rosmarino fırıncıları selâmladı, kapıyı kapadı, ayakkabların emrine uyarak yoluna devam etti. Nihayet bir akşam gökyüzü öyle karardı ki şimşekler tarlaları aydınlatmaya ve yağmur düşmeye başladı. Rosmarino bir yer bulmaya mecburdu: Uzakta karanlıkların içinde bir ışık gördü ve oraya gitti. Evin kapısının üzerinde bronz dan bir levhada (Güvercinler kelimesi yazılı idi. Burası bir lokanta idi.

Rosmarino'nun ayakkabları, yere adeta çivileniyordu; kızcağız durmak lâzım geldiğini anladı. O lokantaya girdiği zaman herkes onu görmek için, yüzlerini çevirdiler. Lokantanın sahibi tezgâhın arkasından sordu:

-Sen kimsin? Ne arıyorsun? Rosmarino cevap verdi:

-Kardeşim Fiore'yi arıyorum. Sizin bir hizmetçiye ihtiyacınız yok mu?

-Sen bu kadar küçücük ne yapabilirsin.

Rosmarino cevap vermedi. Süpürgeyi eline aldı ve bütün lokantayı baştan aşağı süpürdü. Tezgâhın mermerini temizledi. Kalaylı kabları duvara dayayarak düzene soktu. Uzun bir dizi halinde fincanları bardakları ağız-

onun çalışmasına bakarak dona kalıyordu. lokantacı ona:

-Eğer hakikatten istiyorsan burada kalabilirsin; diyerek onu tezgâhın arkasına alıyordu. Rosmarino lokantada uzun müddet kaldı. Herkes Rosmarino'yu görmeğe ve onun şarkısını dinlemeye geliyordu.

Fakat bir akşam Rosmarino ayakkablarının ayaklarından çıkmak istemediğini hissetti. Onları zorla çıkarmayı denedi ve nihayet anladı:"Yola koyulmam lâzım dedi. Ve lokantaya inerek dostlarına veda etti.

Sokaktan içeri giren lokantacı:

-Bekle Rosmarino, diye bağırdı. Odayı aydınlatan tavana asılı feneri söktü aldı. Rosmarino'ya uzattı.

-Bu senin yolunu aydınlatmaya yardım edecektir, dedi. Kızı kucakladı ve onun gitmesine izin verdi. Şimdi artık yanan feneriyle gece korkmuyordu. Yolda böyle yalnız ve neş'eli yanmış feneriyle görenler, uzaktan onu selâmlıyorlar.

-Güzel kız güneşin altında fenerle ne arıyorsun? diyorlardı.

-Kardeşim Fiore'yi arıyorum, diyordu. Ve yoluna devam ediyordu.

Nihayet bir gün ışık dolu bir memlekette bir çanın çalışını duydu. Çan o kadar neşeli çalıyordu ki gönüllere ferahlık veriyordu. Rosmarino tepenin üzerindeki küçük manastıra doğru koştu.

-Sen kimsin? Diye bekçi kadın sordu. Rosmarino ona cevap verdi:

-Ben Rosmarino'yum kardeşim Fiore'yi arıyorum. Sizin bir hizmetçiye ihtiyacınız yok mu?

cağız. Onu çorba kâselerinin sıralandığı bir çok masalarla dolu bir mutfağa soktu.

Rosmarino manastırda uzun zaman kaldı. Bostana bakıyordu; kısa zamanda bahçevanlık sırlarını öğrendi. Bir gün ayakkabları ayağında kıpırdanmaya başlayınca yine hareket etmeye mecbur oluyordu. Başından büyük hasır şapkasını çıkarıyor, kendisini kapıya kadar uğurlayan rahipleri birer birer selâmlıyordu. Bekçi kadıncağız:

-Sana verecek başka şeyimiz yok, sadece bu anahtar sana aradığın şeyi bulmana yardım edecektir.

Rosmarino ağır ve paslı anahtarı aldı, beline astı ve feneri elinde yola koyuldu.

Yürüdüğü yol güneşli idi ve çakıl taşları ile doluydu. Artık eskimiş olan ayakkablarından içeri çakıl taşları ve toprak giriyordu, ayaklarına batıyordu. Bir akşam Rosmarino ayaklarının altında yumuşak kumlar bulunduğunu hissetti. Artık deniz kenarına gelmişti. Suya uzandı ıslak taşın üzerine oturdu. Ayaklarından ayakkablarını çıkardı, ayaklarını suya soktu." Yorgunum" diye içini çekti. Uyumak istiyordu. Fakat ta uzakta ışığını yakıp yakıp söndüren bir deniz feneri gördü. "Oraya gideceğim" ayakkablarını ayağına geçirdi. Fenerini tekrar yaktı ve hareket etti.

Karanlık bir gece idi, deniz sessiz, nefes alıyor gibiydi. Kızcağızı ileriye doğru sürükliyen ayakkabıların kumlarda çıkardığı hışırtıdan başka ses işitilmiyordu. İleri.. İleri..daha. Ve sonra. Ayakkabları durmuştu. Kapıyı çalmayı denedi, fakat kimse cevap vermedi. O zaman, anahtarını aldı deliğe soktu, yavaşça çevirdi. Kapı sessiz ve karanlık bir mutfağa açıldı.

"Bilmiyorum neredeyim" diye Rosmarino içini çekti. "Fakat çok uykum var artık hiç bir yere gidemem"dedi. Yere serildi ve uyuyakaldı.

Fiore mutfağa girdiği zaman uyuyan kızcağızı gördü ve ağlamaya başladı. Çünkü onu tanımıştı.

-Ne var ne oluyor, diye kalın bir ses duyuluyordu.

-Kim var orada?

-Rosmarino gelmiş bekçi amca.

-Geldiğine çok sevindim. Çok zamandır biz ikimiz hep seni beklerdik değil mi? Fiore.

İçeriye yaşlıca görünüşlü, iyi huyluya benzeyen bir adam girdi. Kızcağızı görünce gülümsedi ve onu okşadı. Sonra ekledi:

-Şimdi iki çocuğa sahip olduğumu söyliyebilirim ve çok memnunum, dedi.

İki çocuk deniz fenerinin tepesine çıktılar ve oradan, setin nihayetinden ihtiyar Berta'larının geldiğini gördüler.. Çocuklar çıplak ayaklarıyla kumlar üzerinden koşarak onu karşıladılar.

-Benimle geliniz hilebaz Oskuro öldü.. Şatoya dönmeye mecburuz. Fiore oradan denize baktı: Şato bir gecesi kış gibi kara idi. Fiore başını salladı:

-Hayır, benim için kral olmak önemli değil yeter ki şu şatoda, intikam ve ihanet olmasın... Bu bizim evimizdir ve orada kalacağız. Sen de bizimle kalacaksın benim ihtiyar Berta'cığım.

Bu olay böyle olageldi ve hepsi mes'ut oldular.

Biribirimizi tanıyalım

İSMAİL DENİZCİ

BİRSEN EKİNCİ

BÜLENT EKİNCİ

GÜLAY ÖZTUNÇ

ERTAN ERTUNÇ

LEVENT BASARAN

CANAN BAŞARAN

KURUMLU FARE

Küçük fare Musino, iğne gibi dik bıyıkları, ince uzun kuyruğu ile, alçak gönüllülükten gayrı, bütün faziletlere sahipti. Haristi sonsuz bir hırs'a sahipti. Büyük şeylere özeniyordu. Ve bir takım gayelere erişmek için kendisinin meziyetlere sahip olduğundan emindi.

-Bir gün, bu olmazsa yarın ben büyük bir şahsiyet olacağım diyor ve bu sözleri kendi kendine tekrarlamaktan zevk duyuyordu.

Ve bir gün arama tarama gezisi sırasında dar bir delikten, evin güzel bir odasına geçti. Odanın takımlarının fevkalâdeliği yumuşak halılar, çeşitli möblelerin üzerine konmuş bir yığın ıvır zıvır eşyanın parlaklığı, onu cezbetti.

-Ne lüks, dedi-İşte benim güzelliğime yaraşır bir yer. Kaldıki, ben rutubetli, ve pis intizamsız bir kilerde yaşıyorum. A, Orada ne var?

Üzerinde pekçok küçük eşyanın bulunduğu, küçük masanın bir noktasına gözünü dikti, orada bir fare vardı. Evet kendisi gibi diğer bir fare. Küçük gri, bıyıklı ve incecik güzelim kuyruğu ile...

-Öhü... Ey, dostum, diye bağırdı.

Fakat farecik kıpırdamadı ve ses çıkarmadı.

-Sen sahiden kibirlisin, cevap vermeye bile tenezzül etmiyorsun. Anlamıyorum senin benden fazla neyin var? Onun için mi burada bu kadar ihtişam içinde yaşıyorsun. Bütün bunlardan sonra bende burada kalacağım. Ve bakalım görelim ikimizden hangimiz daha çok saygıya değer.

Göz ucuyla, rakibine baktı, masanın üzerinde ve gümüş tepsinin yanında onun gibi bir poz takındı.

Biraz sonra odaya, elinde süpürge ve bir bez parçası olan bir kadın girdi. Şarkı söyliyerek pencereleri açtı ve temizlik yapmaya başladı.

Farecik düşünüyordu.

-Şimdi beni görecek kimbilir ne kadar sevinecek Kadın da bu ara, farenin bulunduğu, küçük masanın yanına yaklaşmıştı. Elindeki bezle okşar gibi eşyaların hepsinin tozlarını aldı Sonra masanın yanında durdu. Ve elini gümüş tepsiye doğru uzattı. Fakat birden, korkudan bir çığlık attı.

-Bir fare, bir fare, imdat.

Ve elindeki süpürgeyle zavallı Musino'yu dövmeye başladı, farecik kargaşalık arasında güçbelâ küçük deliği bulmaya muvaffak oldu, hayatını kurtardı. Kaçarken tekrar ediyordu:

-Ben bunu, anlamıyorum. Neden dünyada bu kadar adaletsizlik var?

Bugün bile zavallı farecik bu haksızlığın sebebini anlamak için zihnini yoruyor. Çünkü halâ, kimse ona rakibinin, kumaştan yapılmış bir fare olduğunu söylemeyi akıl etmedi.

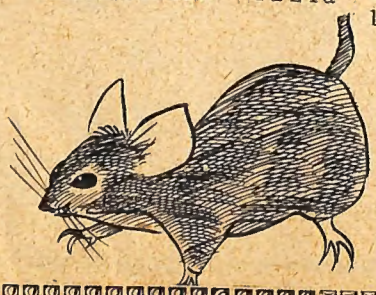

EĞLENCELİ SAYFA

Sayıları birleştiriniz, sonra çıkan şekli renkli kalemlerinizle boyayınız.

TASARRUF KÜÇÜK
YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI